

Čmucha odhrnul páchnoucí tlející listí a přiložil ucho k zemi.

„Jo, měl jsem pravdu!“ zajásal, „je jich dost a míří na nás. To budou jeleni! Dobrý tři, čtyři kusy!“

„Tak teď jen aby od nás nezavál vítr. To by si to ještě mohli rozmyslet...“ procedil Smrt'ák skrze svoje ostré zuby.

„V takhle hustým lese?“ prohodil Samec s úšklebkem. Tichošlápek souhlasně kývnul.

„Připravte si šípy. Ať je máme všechny!“ poručil jsem a ucítil prudkou bolest. Bodla mě do pravého ramene a hned byla pryč: to mám z toho, že lovcům pomáhám nosit kořist a nosím to vždycky jen přes jedno rameno, pomyslel jsem si. Ale přece...

„To nebudou jeleni, Čmucha...“ zašeptal jsem se zatajeným dechem.

Čmucha přitlačil ucho k zemi, a pak se mi podíval do očí. Díval se jako chlapec, který se něčeho vyděsil, a teď doufá, že ho táta ochrání...

Nakonec to nebylo až tak zlé, byli jsme i v přesile – alespoň co do počtu jedinců. Skřet ovšem vydá přinejmenším jednoho a půl člověka, a tak nám musel pomoci starý dobrý moment překvapení. Čmucha, Smrt'ák a Samec vypálili salvu. Trefit pod krk skřeta není totéž jako trefit takhle jelena, ale přesto se to jednomu z mých kluků podařilo. Ta bestie se pokusila si šíp vytáhnout, ale jen ho zlomila, načež se se zachroptěním složila k zemi. Nepřátelé se rychle zorientovali, vytasili zubaté meče a vrhli se směrem k lovcům. Další salva, tentokrát bez usmrcení. Tři lovci tasili meče, ale to hlavní teď bylo na mně a Tichošlápkovi.

Zbývající tři nepřátelé běželi v rozestupech. Tichošláпка míjeli, ale jeden ze skřetů běžel přímo v mém směru. Už byl jen deset kroků ode mě. Hrnul před sebou vlny listů. Pět kroků. Okované boty. Drtí všechno pod sebou. Dva kroky. Jeden!

Vrhnul jsem celou svou paži vstříc jeho tělu. Přímo do podbřišku, tam jsou jejich zbroje nejslabší.

Ani nezařval. Myslím, že takové překvapení z hromady listů nečekal. Kácel se k zemi. Rychle jsem se zvedl a zatlačil na jeho hrud', než se stihl zřítit na mě. V očích jsem měl mokro od studeného hnijícího listí a horké skřetí krve. Rychle jsem si je setřel, abych se rozhlédl, co se děje.

Tichošlápek musel na svého skřetího soupeře ze skrýše vyběhnout. A byl to pořádný mastodont, jeden z největších svého druhu. Naštěstí na pomoc běželi všichni tři lovci. Já jsem stanul proti... člověku. Skřetímu žoldákovi.

Skřety jsem nenáviděl přirozeně. Jenže co se k této nenávisti všechno přidá, když na jejich straně bojuje příslušník mého druhu...?

Ten parchant měl v levé ruce široký jednoručák a v pravé kostěný štít, dvě smrtící zbraně. Já měl prostý obouručák. Na boj s levákem jsem byl na rozdíl od většiny lidí zvyklý. Hlavně se nenechat utahat, pomyslel jsem si. Stiskl jsem pevně rukojeť a chystal se vykrýt meč... Ten ale nepřišel. Žoldák místo toho do mě naběhl štítem vší rychlostí, jíž mu terén dovolil. Jen díky tomu, že mu lehce podkloužávaly nohy, jsem se stihl vyhnout.

Ty špíno, pomyslel jsem si, ty jseš zvyklej dobývat města, co? Všechno hezky dlážděné, nikde žádná zrádná větev. Na boj v lese tě neužije.

Žoldák opět zaútočil. Naznačil svrchní úder mečem, ale pak se mě znovu pokusil udeřit štítem. Tentokrát jsem musel jeho útok vykrýt a meč se mi zasekl do dřeva jeho štítu. Teď vycítil příležitost a pokusil se mě seknout, já ho ale okamžitě kopnul do kolene. Zakymácel se a já mohl vyprostit svou zbraň. Ty na ten štít nějak spoléháš, ty skřetí nohslede, řekl jsem si.

V tu chvíli mě něco napadlo.

Potřetí jsme stáli proti sobě. Tentokrát jsem ale do útoku šel já a zkusil naprosto průhlednou fintu úderem zleva a rychlým stočením zespod. A ono to zabralo. Žoldákovi se zkrivila tvář bolestí a překvapením. Neváhal jsem a z otočky (levou stranu měl pořád krytou štítem) mu zasadil ještě jednu ránu. Kolena se mu podlomila a padl k zemi. Otočil jsem jeho tělo... Potřeboval jsem si ho ještě trochu prohlédnout...

Byl to na první pohled zcela obyčejný žoldák. Nosil středně těžkou zbroj, takovou jsem, žel Innosovi, znal už moc dobře. Na krku se mu modrala skvrna. Patrně se včera večer loučil s nějakou ženou, než se vydal na tuto cestu. Vášnivě...

Zbytek skupiny se ke mně seběhl. Pohlédl jsem na své společníky a viděl je – oddychl jsem si – v plném počtu. „Všichni v pořádku?“ zeptal jsem se.

„Jasně, Fousáč“ hlásil Samec. „Dobře’s to vymyslel.“

„Jo, hlavní je neztratit hlavu, pánové,“ zašklebil jsem se, ale hned zase zvažněl a ukázal na mrtvolu. „Podívejte.“

„Člověk,“ konstatoval Samec suše.

„Po-pohřbíme ho?“ zeptal se Čmuchal.

„Blázníš?“ vyvalil Smrt’ák oči. „Měli bychom se odtud klidit. Někde tu budou další!“

„To nebudou,“ zašeptal Tichošlápek.

„Když ho nepohřbíme, bude nás strašit!“ zalapal Čmuchal po dechu. Byl z nás nejmladší a pořád hrozně naivní. Nepřidal jsem se ke smíchu ostatních a místo toho jsem rozhodl:

„Byl to zrádce, zřekl se Innose. A navíc na to nemáme čas.“

„N-nemusíme ho zakopávat! Stačí jen zahrabat listím, nebo tak!“ zkusil to Čmuchal ještě, ale já jsem zakroutil hlavou.

„Už jsem řekl. Posbírejte z těch mrtvol všechno, co můžete. Zbraně, zlato, všechno užitečné. To je lepší úlovek než pár jelenů. Vrátime se na základnu a na další lov půjdeme holt dříve. Oberte ty skřety – o tohohle se postarám já.“

Jedno totiž mí společníci nevěděli – ten žoldák byl můj bratr. Abram.

3

Není divu, že mě Abram nepoznal. Dlouho jsme se neviděli – a já jsem za dobu, co se skrývám v lesích, stihl řádně zarůst. On si zatím užíval pobodlí v Sildenu nebo Geldernu, tedy i tobo, že se mohl holit. Poznal jsem jeho bojový styl. Není mnoho leváků, kteří by svou techniku stavěli na boji štítem. Dělal to už v době, kdy jsme si spolu hráli jako chlapci. A nezřekl se toho, ani když jsme byli branci v královské armádě. Nezřekl se jí až dodnes, a to se mu stalo osudným. Protože jsem ho poznal a věděl, jaká finta na něj spolehlivě zabere...

4

„Fousáči...“ Čmuchač mě probudil ze snů.

„Je čas na tvoji hlídku,“ řekl mi, jako by se omlouval a cosi mi podsouval. „Hele, chytil jsem pár ušáků a opekl je. Čerstvé maso! To je lepší než sušené!“

„Neměl bys rozdělávat oheň,“ napomenul jsem ho. „Mohl bys sem přilákat další skřety!“

„Já...“

Usmál jsem se na něj konejšivě: „Neomlouvej se. Vždyť ty bys o těch skřetech věděl ještě dřív než o oni o tobě. Já vím, že je na tebe spoleh. Běž si lehnout, já to uhasím... Éch, ale ne hned. Trochu si toho ohně ještě užiju. Tohle je zatraceně chladná noc!“

Hrál jsem se u ohně a ukusoval zajetí maso. Nechtěl jsem ho uhasit, ač jsem věděl, že musím. Probudil jsem se totiž celý zpocený po hrozných snech, ve kterých jsem opakovaně zabíjel Abrama, ale ne jako včera, nýbrž ještě jako chlapce... a všemu přihlížela Angela.

Nahmátl jsem v kapse prsten, a než jsem uhasil oheň, tak jsem si v jeho svitu prohlédl svou brašnu. Vypadalo to dobře, neprosákla ani kapka krve. Koželužskou práci jsem zjevně provedl na výbornou.

5

Odpustil bych zradu? Byla to otázka brdosti – ale tu vem třeba sám Beliar. Království už nebylo. Říkali jsme, že patříme k rebelům a vůbec jsme se odkazovali k velkým myrtanským jménům... ale Myrtana už nebyla a my jsme ve skutečnosti bojovali jen o holé přežití.

Jenže tohle dilemma já řešit nemusel. Zradu krále bych vlastnímu bratrovi ještě odpustil, ukradení ženy nikdy! A ne ledajaké ženy, ale Angely, moji milované Angely... a ještě tak sprostě! Ukrást mi moji ženu i s mým snubním prstenem! Lze se za něco takového dostatečně pomstít? Jestli ano, smrt je málo...

6

Odpoledne jsme se vrátili na naši základnu, ukrytou uprostřed hlubokých lesů. Byli jsme hřmotně uvítáni, když jsme se pochlubili hojnou kořistí – meče, kuše, zbrojní pláty... a smrt skupiny utlačovatelů. Přesto se mi zdálo, že slavnostní naladění našich lidí má ještě další příčinu. „Běž si trochu odpočinout,“ řekl mi správce základny, náš mág, „a přijď večer na nádvoří. Uvidíš sám.“

Odešel jsem tedy do své komnaty a pověsil na stěnu svůj luk, toulec s šípy, meč a... nad postel jsem přibil svoji nejnovější trofej – skalp z Abramovy lebky. Pak jsem si lehl a snažil se utřídit si myšlenky. Obvykle jsem s tím neměl problém, jenže tentokrát ta směs výčitek, stesku i zadostiučinění z pomsty na mě silně doléhala. A do toho mě čím dál více bolelo rameno. Byl jsem tuze rád za to, že jsem měl vlastní místnost, ve které mě nemohl nikdo obtěžovat.

K večeru jsem se vydal na nádvoří.

Lidé, Leeovi hoši, jak jsme si v upomínce na slavného generála říkali, stáli shromáždění kolem vchodu do základny – a já už viděl, co bylo příčinou slavnostní nálady. Do brány naší tvrze byla nově zasazena velká vrata. Nebyl jsem sice v rozpoložení, abych mohl sdílet všeobecnou radost, hlavně pak radost Obrista, našeho mága-správce, ale ze všech nejlépe jsem si uvědomoval význam této události. Nyní byla naše základna zcela obranyschopná.

Ani nevím, jak se to všechno seběhlo. Za obecného veselí mně a Obristovi předal náš kovář Joachim klíče od vrat, a pak už se tančilo a zpívalo. Nebyl jsem pořádně s to všechno vnímat,

usadil jsem se na lavici a pomalu nasával kladnou auru oslavy. Snad by mě všechny ty veselé tváře vyléčily z trudnomyslnosti – nebýt mezi nimi jedině: té mladé dívky s plavými vlasy. Ano, přesně tak vypadala Angela, jak to, že jsem si toho nevšiml dříve?

Nemohl jsem se na ní přestat dívat – ale pohled na ni jsem nemohl vydržet. A tak jsem se vymluvil na únavu a šel spát.

7

Tu noc jsem měl ještě horší sny. Procházel jsem se s Angelou po tvrzi, byli jsme sami a hovořili o Abramovi. Zvláštní situace, ale všechno se zdálo být v pořádku. Došli jsme do mé komnaty a posadili se na postel. Chystal jsem se ji políbit, když v tu chvíli na mě upřela své bleděmodré oči.

„Stejně se mi pomstíš, vid’?“

„Angelo? Co blázníš? Za co bych se ti mstil?“

„Za Abrama, přeci! Ty neodpouštíš, vím to! Pomstíš se, teprve potom budeme mít oba klid!“

„Angelo...“

„Zabiješ mně, a pak mi vyřízneš vlasy, vím to! A pověšíš je sem...“ řekla a ukázala nad postel.

8

S šokem jsem se probudil, oči na Abramovu skalpu.

Tohle musí pryč, řekl jsem si. Oblékl jsem se, sebral skalp a namířil si to do kovárny – pec tam hořela bez ustání. Hodlal jsem tu Abramovu relikvii spálit. Bylo časně ráno, základna se teprve pozvolna probírala... Náhodou jsem si vzpomněl, jak kdosi jednou říkal, že tyhle lesy jsou prokleté...

Když jsem vešel do kovárny, málem se mi zastavilo srdce.

Z pece nesálalo teplo, za to z ní trčelo tělo s bezvládnými rukama. Přistoupil jsem na chatrných nohou blíže... Tělo patřilo starci, ano, musel to být Joachim, náš kovář ale poznat to šlo jen podle jeho staré kůže, na dlaních ztvrdlé prací. Místo hlavy totiž zůstal jen černý pahýl ve vyhaslé peci...

„Joachime, jsi tu...?“ ozval se mi za zády Tichošlápkův hlas. Stál ve dveřích a za ním ještě několik lidí. „Co se to...?“

„Někdo ho zabil,“ odpověděl jsem. „Strčil mu hlavu do hořící pece!“

„To je strašné,“ vydechl Tichošlápek, zatímco lidé za ním kamsi odeběhli. Chvíli jsme mlčky zírali na mrtvé tělo, když vše přerušil hluk zvenčí...

9

Bylo to poprvé, kdy jsem musel zjednat kázeň mezi Leeovými hochy. Těch pár lidí chtělo v nesmyslném záchvatu odejít ze základny. Musel jsem jim domluvit, a pak se hned dohodnout s mágem Obristem, co podniknout. Vždycky jsme se o vedení nad Leeovými hochy poctivě dělili, udělali jsme to tak i teď. Pověřil jsem ho vypátráním vraha – nedovedl jsem si představit, že by to mohl zvládnout někdo jiný. Sám jsem se pak sešel se všemi ozbrojenci, abych jim rozdělil hlídky a udělil pokyny pro případ vzpoury – trochu jsem se bál, že to nemuselo být poprvé, co se lidé vzepřeli. Jenže co by dělali venku? Vždyť ty lesy jsou hluboké a nebezpečné, skoro jako by opravdu byly... prokleté.

Zabolelo mě rameno. Když jsem byl ve své komnatě prohlédl jsem si ho a všiml si, že se mi na něm vyrostla podlitina.

Tak jako tak, většinu dne jsem spíše čekal na setmění a pozoroval stísněnou atmosféru na základně. Větší protiklad ke včerejšku si nešlo představit. Když se setmělo, vydal jsem se ven, konečně se zbavit Abramova skalpu.

Kdybych věděl, že té samé noci půjdu ven ještě jednou, tak bych se snad ani nevracel...

10

Skalp jsem zahrabal slušně daleko od základny a nikým nezpozorován (aspoň jsem si to myslel) jsem se vrátil do komnaty. Chtěl jsem věřit, že mě čeká noc bez hrozných snů.

To jsem se ale mýlil.

Byl jsem opět s Angelou na své posteli. Hleděli jsme si do očí a začali se líbat, pevně se objali a šeptali touhyplná slůvka. Když jsem ji chtěl svlékat, tak se náhle zeptala: „Pomstil ses už? Pomstil?“ „Angelo,“ na víc jsem se nezmohl. „Nemůžu se s tebou milovat, dokud nás dělí ta nenaplněná pomsta.“

Ale já už si nechtěl nechat milování odepřít. Chytil jsem ji pevně za vlasy a přísál se k ústům. Nevšiml jsem si ale při tom, že jsem už vzhůru a že líbám mrtvolu.

Když jsem otevřel oči, spatřil jsem tu nebohou dívku, jež mi nedávno Angelu tolik připomněla. Na očích měla ještě slzy, ale tep již cítit nebylo.

Vyzvracel jsem se do vědra u lůžka. Pak jsem se pokusil chladně uvažovat. Šílel jsem? Ano, možná šílel, řekl jsem si, ale teď jsem plně při vědomí. Nevěděl jsem, jestli věřím na nějaké prokletí. Nakonec, Obrist mi říkal, že se samotnou magií je konec, že padla s Myrtanou. Avšak nemohl jsem se zbavit dojmu, že to celé nějak souvisí s tím, co jsem udělal Abramovi. Ale vždyť jsem se zbavil jeho skalpu, co dalšího jsem měl ještě dělat!?

A pak mi došlo, že jsem mu uzmul ještě jednu věc – snubní prsten. Vůbec mě to do té chvíle nenapadlo, s takovou samozřejmostí jsem ho považoval za svůj. Sáhl jsem do kapsy – ale prsten tam nebyl! Zmocnila se mě panika a začal jsem prohmatávat každé zákoutí své komnaty a lekl se pokaždé, když jsem se dotkl mrtvé dívky. Přestával jsem věřit tomu, že mi ji sem někdo podstrčil – ano, snad si někdo dost bystrý všiml, jak na ni hledím. Ale nikdo nemohl přece vědět o tom prstenu! Začínal jsem tušit, že pokud tu hrají roli nějaké *jiné* síly, budu muset na jejich hru přistoupit. Zabolelo mě rameno.

Ale pak jsem si uvědomil ještě jedno: pokud u mě najdou tu dívku, budou mě mít za vraha. Jakkoliv se mi to nelíbilo, musel jsem se zbavit jejího těla, ale neměl jsem odvahu s ním jít na nádvoří. A tak jsem udělal nakonec to nejhnusnější a nejzoufalejší, co mě napadlo...

Chytil jsem dívku za ty její nádherné dlouhé vlasy a spustil ji pomalu z tvrze oknem ven. Potom jsem se sám a nepozorován opět vyplížil ven a odtáhl ji hluboko do lesa. Do své komnaty jsem se stihl vrátit jen tak tak před tím, než to vypuklo.

11

Kdo jiný měl postrádat dceru dřív než matka? Její kvílení bylo tak trýznivé, že jsem se bál vydat se za ní a čelit jí tváří v tvář. A pak do mě vrazil Obrist. Víтанá příležitost o chvíli odložit střet s matkou, jejíž mrtvou dceru jsem právě odtáhl hluboko do lesa...

Ptal jsem se Obrista, jestli už vypátral vraha. Dle očekávání nikoliv. Pak jsem mu navrhl, aby mi dal svůj klíč od tvrze. Včera si na něj ti rozlíčení lidé troufali – a dnes by to mohlo být horší. Já jsem byl schopen klíč ochránit lépe než on, navíc jsem byl na vzpouru připraven se svými muži.

Nečekal jsem, že by mohlo být ještě něco horšího než setkání s matkou zavražděné. Jenže když mi Obrist předával klíč, cosi se mu blýsklo na dlani...

Ano, byl to můj snubní prsten.

12

Co se dělo dál, jsem prožíval jako ve snu. Myslel jsem jen na prsten na Obristově dlani a nechápal, jak si to celé vyložit, zatímco jsme se šourali k noclehárně žen. Pochopitelně jsem tušil nejhorší, ale v tu chvíli se vůbec nezdálo, že by mi měl Obrist ublížit.

Několik našich lidí, ovšem zdaleka ne všichni, se pokusilo vzepřít, ale stačilo, abychom jim já, Tichošlápek, Smrt'ák a pár dalších pohrozili meči a vše se uklidnilo. Mnohem těžší bylo uklidnit matku nebohé dívky, která se vrhla na nějakého hochu, jehož vinila ze zmizení své dcery. Když se ji však přece podařilo uzemnit, všiml jsem si, že někdo zmizel – Obrist. Rychle jsem upozornil Tichošlápeka a Smrt'áka a šli jsme ho hledat.

Nalezli jsme ho ve sklepení, jak dělal něco hrozného – ve vzduchu škrtil Kolhase, našeho tesaře. Ale nedržel ho při tom rukama – alespoň ne přímo. Držel ho, nemám lepší slovo, telekineticky. A jakmile nás spatřil, pustil ho k zemi. Hleděli jsme na něj, připraveni na souboj. Pak ale Obrist řekl: „Dostal jsem ho. Jsme zachráněni.“

Tichošlápek odvětil: „Tys... tys znovu objevil magii?“

„Ano. Teprve včera, ale přišlo mi vhodné si to před vrahem nechat pro sebe. Ted' je mrtev.“

Mně se ale nezdálo, že by byl ten nebohý tesař vrahem. „Když tu máme vraha, kde je jeho oběť? Kde je dívka?“ zeptal jsem se.

„Zatím jsem ji nenašel,“ odvětil Obrist. „Budeme muset tvrz celou prohledat.“

„To zvládneme!“ řekl povzbudivě Tichošlápek. „Hlavně, že jsme zase v bezpečí!“

Nic nenajdete, věděl jsem své. Ale trápilo mě to jen málo. V té chvíli jsem měl už docela jiné starosti. Ramenem mi probíla bolest.

13

Všechno začalo dávat smysl ve chvíli, kdy jsem si připustil, že Obrist buď celou dobu lhal, že je konec s magií, anebo mluvil skutečně pravdu tam ve sklepení, když řekl, že objevil magii znovu. To, že by se mu to povedlo teprve včera, ale spolehlivě vyvracela bolest v mém rameni.

Tušil jsem ale – po Joachimovi a té dívce jsem další na řadě já. Nebo jsem si alespoň nemohl dovolit věřit, že tomu tak není. Musel jsem zachovat chladnou hlavu. Zatímco moji muži prohledávali pevnost, aby našli tělo, jež jsem skryl daleko mimo dosah, zatímco ostatní „Leeovi hoši“ se pokoušeli nějak-jakkoliv zaměstnat, já si sbalil své zbraně. Pak jsem se skryl se za rohem u Obristovy komnaty (on jediný měl krom mě svou vlastní místnost).

Srdce mi poskočilo až do krku, když jsem ho viděl vycházet ven. Nemýlil jsem se – kráčet směrem na moji komnatu, ale netušil, že jsem mu v patách. Vpadl do mé komnaty a rozžehl ve svých rukou

ohně. Zatajil jsem dech – věděl jsem, že zaváhání znamená smrt –, přikročil za něj a přeřízl mu hrdlo. Plamen v jeho rukou mizel, zatímco se sunul k zemi...

Potom jsem mu uřízl prst s mým snubním prstenem a v nepozorované chvíli jsem se vyplížil ven z tvrze. Zamknul jsem za sebou, jako bych chtěl zapečetit všechno to zlo, jež se v ní ukrývalo.

Až Obrista najdou, budou mě mít za vraha i těch ostatních. Ale já už budu na cestě ke skřetí říši.

Chyboval jsem, když jsem onehdy vyměnil Angelu za věrnost králi. Udělal jsem chybu, když jsem ponechal Angelu Abramovi. Alespoň tolik nyní vím – a víc vědět nepotřebuju.